

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **A. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2008, čj. OAM-55/LE-05-NV2/2008, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2008, čj. 5 Ca 53/2008 – 37,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2008, čj. 5 Ca 53/2008 – 37 **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 1. 2008, čj. OAM-55/LE-5-NV2/2008 (E. č. L 007526) bylo vysloveno, že se žalobkyni ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném v době vydání tohoto správního rozhodnutí, nepovoluje vstup na území České republiky.

Žalobu podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání tohoto rozhodnutí žalovaného ve správním soudnictví.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2008 bylo citované rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Zároveň bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení a o odměně ustanovenému zástupci žalobkyně. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozsudku, městský soud vycházel z toho, že podstatou sporu je otázka, zda žalovaný měl dostatek skutkových zjištění pro svůj závěr, že v případě žalobkyně je důvodná domněnka, že by mohla svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v České republice. Žalovaný existenci takové domněnky opírá pouze o

předpoklad, že se žalobkyně pokusí zneužít azylovou proceduru k tomu, aby z území České republiky následně pokračovala do dalších zemí schengenského prostoru. Tento předpoklad žalovaný opírá o zjištění, že žalobkyně nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu, Česká republika nebyla ani její cílovou zemí, měla pouze letenku do Záhřebu kam měla „tranzitovat“. Žalobkyně nedokázala vysvětlit účel své cesty do Záhřebu, ani proč v této cestě nepokračovala. Městský soud tak dospěl k závěru, že žalovaný neměl pro svůj závěr dostatek skutkových zjištění, a přisvědčil námitce žalobkyně, že správní rozhodnutí bylo odůvodněno pouze obecnou hypotézou, a má tak spíše povahu generálního preventivního opatření. Městský soud tedy uzavřel, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Včas podanou kasační stížnosti se žalovaný domáhá přezkoumání a zrušení tohoto rozsudku. Poukázal především na § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu s tím, že pokud se týká důvodné domněnky, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, jedná se o správní uvážení, kdy soudní přezkum je omezen pouze na posouzení, zda volná úvaha nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem, a zda správní uvážení je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. Napadeným rozsudkem městský soud nepřipustně zasáhl do diskrečního oprávnění správního orgánu, aniž by tento rozsudek byl řádně odůvodněn. Žalovaný (stěžovatel) dále podotýká, že smyslem citovaného ustanovení zákona o azylu je zabránit cizincům v protizákonném vstoupení na území České republiky. Bylo úmyslem zákonodárce správnímu orgánu poskytnout nástroj k zabránění vstupu cizincům, kteří nedisponují potřebným vízem či povolením k pobytu. Tak tomu bylo i v daném případě. Stěžovatel považuje své správní rozhodnutí za řádně odůvodněné a konkretizované na individuální případ žalobkyně. Výklad § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, ke kterému dospěl městský soud, by fakticky znamenal nemožnost aplikace tohoto ustanovení. Jde o zásadní právní otázku, která má dopad do aplikační praxe správního orgánu. Na nezbytnost řešení nastoleného právního problému nemá dle názoru stěžovatele vliv ani fakt, že žalobkyně dne 11. 5. 2008 svévolně opustila bytové středisko. Stěžovatel zároveň navrhl, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek s poukazem na dopad rozsudku městského soudu na správní řízení dle § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu a vzhledem k tomu, že tato kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona.

Žalovaná (její zástupce) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud především uvádí, že o návrhu stěžovatele dle § 107 s. ř. s. nebylo samostatně rozhodnuto, neboť bylo především rozhodnuto o samotné kasační stížnosti, a to neprodleně poté, co zdejší soud si dodatečně opatřil příslušné správní spisy. Ostatně ani stěžovatel v kasační stížnosti blíže nespecifikoval konkrétní důvody, které by bylo možno podřadit pod skutečnosti uvedené v § 73 odst. 2 s. ř. s.

Při posouzení důvodnosti kasační stížnosti zdejší soud vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

V daném případě je podstatné, zda přicházela v úvahu aplikace § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu. V kladném případě pak zda obстоjí závěr o důvodné domněnce, že žalobkyně by mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, především zda závěr o

tomto nebezpečí odpovídá nejen smyslu dotyčného ustanovení, ale i zjištěným skutečnostem.

Zcela obdobnou věcí jak po stránce skutkové, tak i právní se již zabýval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, čj. 2 As 14/2009 – 50 (publikovaný na www.nssoud.cz), který po obsáhlejších úvahách (např. týkajících se výkladu pojmu „veřejný pořádek“) dospěl k následujícímu závěru.

Neexistence právního titulu, na základě něhož je cizinec oprávněn ke vstupu na území ČR (platné povolení k pobytu či vízum), může být důvodem k rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ČR. Vzhledem k taxativnímu výčtu důvodů v ustanovení § 73, pro které ministerstvo cizinci vstup na území nepovolí, je jediným vhodným důvodem, pod něhož lze podřadit neexistenci právního titulu ke vstupu na území, právě veřejný pořádek byť se nejedná o podřazení zcela přesné... Ani v této (nyní projednávané) věci zdejší soud neshledal důvody vycházet z jiného právního závěru.

Žalobkyně v průběhu správního řízení a řízení před soudem uspokojivě nevysvětlila, proč nepokračovala v cestě do Záhřebu a zůstala na území České republiky. Netvrdila tedy žádné skutečnosti, které by závěr o důvodné domněnce narušení veřejného pořádku mohly nejen zvrátit, ale ani zpochybnit. Za této situace nelze dovozovat, jaké konkrétní další důkazy měl stěžovatel provést. Ostatně to neuvádí (byť jen příkladmo) ani městský soud v napadeném rozsudku.

Proto byl rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení, ve kterém je městský soud vázán názorem zde vysloveným (§ 110 odst. 1, 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.)

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu